



**Світлана ЧУГАЙ,**  
вчителька Седнівського НВК  
Чернігівського р-ну, Чернігівської обл.

## Вірші-добавлянки про зиму

Дерецько колочє в лісі підростає,  
До дітей під Новий рік у гості завітає.  
– Ой, яка пахуча! – мовила Даринка, –  
Лісова красуня. Хто ж бо це? (Я л и н к а).

Ковдра біла-біла із небес злетіла,  
Впала у долини, вкрила всі стежини.  
Сонечко всміхнеться, гляне хоч на мить –  
Пухова перина сріблом заблищить.  
Ми біжим по ковдрі, не жалієм ніг,  
Здогадались, дітки? Це з'явився ... (с н і г).

Донечка Оксанка, чорні бровенята,  
Вийшла із хатини вранці погуляти.  
В білих сукнях клени, липи і ялинки,  
У повітрі носяться зіроньки-пушинки.  
Стали, як кружечки, чорні оченята:  
– Що це, мамо, що це? – мчить дівча до хати.  
Зіроньку чудову в рученьці сховала,  
Вбігла до хатини – зіронька пропала.  
– Де ж метелик білий, м'якенька пушинка?  
Відгадайте, діти. То була ... (с н і ж и н к а).

За ніч похолодало. А вранці на вікні  
Мережані малюнки з'явилися на склі.  
Це мальва розрослася, квітки, немов вогонь,  
Ось голубочки білі, аж линуть до долонь.  
Ось папороть, що квітне на свято, на Купала,  
А ось лісок, в якому Снігуронька блукала.  
Подумайте, дівчата, подумайте, хлоп'ята,  
Хто гарні ці узори уміє малювати? (М о р о з).

У воді він не потоне і в багатті не згорить,  
А на ковзанах промчишся – слід на ньому буде вмить.  
По прозорому по склі гарно їхати мені,  
Хоч і слизько, не впаду, покатаюсь на ... (л ь о д у).

Саша наш маленький у дворі гуляє  
І під дахом хати диво помічає.  
Може, це морквинка? Як вона росте?  
Може, це волосся хатчине густе?  
Льодинка-цукерка, наче олівець.  
Як вона заплаче, то зимі кінець.  
Пролітали снігурі – червоненькі кульки.  
– Хлопче, то не олівці, то висять ... (б у р у л ь к и).

Як замети білі до колін сягають,  
Ось тоді всі діти про нас пригадають.  
Нас на гірку тягнуть дітоньки малі,  
Ми ж помчим униз їх по крутій горі.  
Щоб стрілою вниз помчати – ви купіть собі ...  
(с а н ч а т а)

Дід Мороз-червоний ніс, подаруночки приніс,  
Братику нові коні кленові.  
Поставиш дві ніжки – біжи по доріжці.  
Носик гострий, наче ніж, у швидких кленових ... (л и ж).

І мені Дідуня щедрий коників також приніс.  
Швидко побіжу до річки, зупинюсь біля беріз.  
Полозки вузькі, сталеві прикріплю я до взуття.  
Пальцем свариться бабуся:  
– Слизько, не впади, дитя!  
То не коні, бо вони мають назву ... (к о в з а н и).

На майданчику малята галасують у дворі,  
Щось надумали цікаве: ліплять кулі снігові.  
Закипіла скрізь робота. Кулі сніжні зліпили,  
Мудрували-мудрували, що ж вони ото зробили?  
Очі – чорні намистини, ніс з великої морквини,  
Ротик – смужка бурякова, віник у руці дубовий.  
Чорні гудзики-вуглиники і біленька кожушинка.  
А на голові – цеберко – дерев'яне відерко.  
– Скоро буде Новий рік! – каже дітям ... (с н і г о в и к).